

MONTSERRAT ABELLÓ I SOLER

Poemes

D'El Blat del Temps, Columna, 1986

Tenies en el blat del temps

Tenies en el blat del temps
tanta mesura cansada, d'ordis
daurats sense sol.
I de paraules mutilades.

Trèmula en un silenci blanc
d'alba solitària

* * * *

No mitiga la puresa del capvespre

No mitiga la puresa del capvespre
ni el blau fosforescent del mar,
ni els camps d'un verd tan tendre,
el desig de comunicar-se.
I m'aboco amatent a
escoltar els uns i els altres.

Però la meva veritat
em retorna
al mateix lloc de solitud.
I submergida hi visc;
tot, recordant llunyans moments,
aquells que passen fugaços,
davant els ulls
—com si el vent se'ls endugués—
però, aviat, cremen i s'endinsen,
fins a fer-se sang i obra nostra.

* * * *

De: *Foc a les mans*, Columna, 1990

Cada nit un poema

Cada nit un poema.
Sobre el full solitari
la mà es mou.

Dins la quietud
contemplo la claror
vacil·lant del carrer,
i sento com si tingués
algú arran de pell,
a frec de llavis.

Si em calia escollir.
Em quedaria amb la ploma
a la mà. Mai més sola.
cada nit

De: *L'arrel de l'aigua*, Edicions de la guerra, València, 1995

És el no saber

És el no saber
que esglaia.

El temor de no poder
obrir una finestra,
una porta, o la por
de no saber com arribar
a deixar-la ben closa

* * * *

De: *Dins l'esfera del temps*, Proa, 1998

Parlen les dones

Parlen les dones,
la seva poesia
tendra i forta.

Ben pocs s'aturen
a escoltar aquestes veus,
que, trasbalsades,
un nou llenguatge diuen
nascut al fons deis segles.

* * * *

I aprenc a dir que No

I aprenc a dir que no.

Amollo en la nit
la veu amarga o
la veu esperançada.

I aprenc a dir que No

Que ja no és temps de plorar
ni de lamentar-se ni tampoc
el de cercar excuses fàcil.

I aprenc a dir que No